

Universitätsbibliothek Paderborn

**DE EXCELLENTI || DIVINAE GRATIAE NATVRA,|| & iis que
ad eam tùm obtinendam tùm conseruandam ||
requiruntur, de#[que] ipsius admirabili efficacia ||
DISPVTATIO,|| In inclyta et Catholica Academia ...**

**Valencia, Gregorio de
Stevartius, Petrus**

[Ingolstadt], 1576

Capvt Sextvm, Quo, potissima fundamenta vanæ eius fidei refutantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46873](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46873)

Nunc ergo videant utrum merito possint ipsi certiores esse gratia, quam nos. Siquidem eadem opera requirunt, quae nos, & aequè illis ignota; ac passim reprobrant nobis id, quod nos tamen facile ferimus; videlicet mirum non esse, quod gratia certitudinem, absq; omni formidine haberi posse, negemus; quandoquidem opera requirimus, quorum vis atque conditio non possit esse penitus percepta.

LXXIII. Accedit, quod aequè ignotum illis est, num in ipsa viget malus quispiam affectus ob crassam aliquam ignorantiam, atque nobis, utrum vigeat in nobis. Delicta enim occulta, quis intelligit? Ita, necesse est illorum penitus esse certos, utrum fidem habeant quae gratiam, conciliet & foueat. Quandoquidē Scripturae passim docent peccatis etiā ex ignorantia procedentibus gratiam amitti. Tacemus, bellum illud perpetuum, quod ipsi esse, confitentur, cum dissidentia remissionis peccatorum; testimonio esse: Illos non penitus tantae certitudinis consolatione compleri, quantum vanè iactant. Ergo leuissima omnis istorum ratio est, minimeq; non solum cum Scripturis, sed etiam secum conueniens.

CAPVT SEXTVM,
Quo, potissima fundamenta vanae eius
fidei refutantur.

LXXV. Sed videamus, quid illos in eam sententiam induxerit. Vult imprimis, piarum mentium consideratione legis, & peccatorum pauidarum (ita enim loquuntur) egregij consolatores videri; negant, aliam illis veram consolationem adferri posse, praeter suam illam gratia certitudinem. Primum ne eos quidem id consolationis praestare posse, ostensum est. Deinde, in ea vera fide, vel inani fiducia potius, veram piarum mentium consolationem non esse positam; sanctissimorum virorum conscientiae, plurimorum auctoritate serenitas, ab ea haereticorum leuitate abhorrentium, testatur. Porro sanctae conscientiae factorum conscientia, eam parere de propria gratia certitudinem, quae non penitus omnem formidinem depellat, uti facit fides diuina; tamen omnium tranquillet, & incuandissima pace perfundat.

LXXVI. Differunt sancti Patres de hac vera consolatione multam, quia pauida haereticorum mentes, & conscientia flagitiorum tremefactae, non sentiunt, minime mirandum est, si aliam quarant, quam ex propria conscientia petendam esse negent, in vana credulitate ponant. In quo mirum scilicet, congruunt cum S. Ioanne, cuius sunt illae voces: Qui seruat mandata eius, in Deo manet & Deus in eo, & In hoc scimus, quia manet in nobis, si cor nostrum non reprehenderit nos: fiduciam habemus ad Deum.

LXXVII.

D. Amb. super
Psal. 118.
D. Bern. Serm.
1. in 8. Patriar.
& Serm. 37. &
68. in can.
1. Ioan. 3.

LXXVII. Ridiculum verò admodum est, quòd Kemnitius doctrinam hanc, Concilij Tridentini videlicet, de remissione peccatorum, haberi non posse certitudinem, omnem formidinem expellentem, Nouatianum dogma censet, & idcirco reiiciendum esse monet; cum tamen eodem in loco, mendacij huius immemor, eandem doctrinam dicat nouitium esse dogma. Si nouitium, quomodo Nouatianum? Ostendit profectò hæc loquendi inconstantia, Kemnitium, non nisi reclamante conscientia, errorem Nouatianum Catholicis affinxisse; quippe facillè videre poterat, non ideò Nouatianos damnatos esse, quia negent, quemquam in particulari, de remissione suorum peccatorum certum penitus esse posse; sed quia etiam in communi, lapsis post Baptismum, penitentiæ locum reliquum esse negabant: Quæ tamen nos, semper omninò superesse, atque adeò remissionem peccatorum, propter Christum, aïs, qui sibi non defunt, contingere; constanter consitemur. Quamuis doceamus, neminem ex fide penitus certum esse, sese ex illis esse, quibus peccata remittuntur.

Sets. 5.

LXXVIII. Longum porrò esset, de omnibus Scripturæ locis, dicere, quæ istis, ut vanum illud suum solatium plebecula venditent, peruersè interpretantur; sufficiat illud exponere, quod ex S. Paulo imprimis urgent: Ipse enim Spiritus (inquit) testimonium reddit Spiritui nostro, quòd sumus Filij Dei. Præbet quidem Spiritus sanctus homini iusto testimonium, hoc ipso, quòd mentem illius excitat, ac vult eum facta, ex bona conscientia, coniectura, haud leuiter arbitrari se filium Dei esse per gratiam, & ut filium confidenter clamare: Abba Pater; cui consentit illud Ioannis: Si cor nostrum non reprehenderit nos, fiduciam habemus ad DEVM, & quicquid petierimus accipiemus.

Rom. 8.

LXXIX. Hæc verò iusti existimatio, quoniam in re, ex Spiritus sancti voluntate & afflatu proficiscitur, falsa quidem esse non potest: Quoniam autem Spiritus sanctus non simul vult, ut iustus firmissimè quoque sibi persuadeat, talem existimationem à Spiritu sancto proficisci, quemadmodum vult, quando præbet testimonium rebus fidei; Sed tantum, ut id credat humano more ex coniecturis: Idcirco, quamuis ea existimatio sedare iusti animum valeat, uti antè est dictum; formidare tamen adhuc potest, siquidem illi penitus non constat, talem existimationem à Spiritu sancto excitatam esse. Vetat enim S. Ioannes omni Spiritui credere, probare iubet, utrum ex Deo sit, vel potius ex malo demone, nonnunquam transfigurante se in Angelum lucis. Neque verò, formido illa, quæ in iusto remanet, magnopere bonam eius conscientiam excruciat. Vt neque excruciare solet, in rebus aliis humanis.

1. Ioan. 4.

LXXX. Igitur vehementer errant, quicumque ex eo, quòd iustus habeat Spiritus sancti testimonium; concludunt illicò, illud omnem depellere

D formidi-

formidinem. Quasi verò uno tantum modo contingeret habere Spiritus sancti testimonium; quando videlicet est tale, ut simul homini penitus innotescat, illud à Spiritu sancto esse. Hoc non ita esse, declarari satis exemplo potest. Si iam Christus ipse hominem aliquem coram alloqueretur, ut quippiam alius vir grauis solet, eumque doceret veritates aliquas; neque tamen ei patefaceret, sese Christum esse: Tunc certè homo ille, etsi infallibiliter vera crederet, utpote Dei testimonium habens, vereri tamen nihilominus posset, ne non vera essent, quæ tunc audiuisset; quoniam non penitus experiatum haberet, testimonium illud fuisse Christi; Sic omnino accidit in proposito.

Rom. 8.

LXXXI. At, palàm dictum est iam à S. Paulo, testimonium illud iustorum, à Spiritu sancto esse. Verum est, sed non dixit, se esse remota et illis iustis, quorum testimonium est à Spiritu sancto. Vi, si in Scriptura dictum esset, Christum, visibiliter iustos saepe alloquiturum; non propterea illicò iustus, quem coram alloqueretur, Christum ad se venisse certissimo putaret, nisi Christus ipse indicaret, sese esse. Eodem igitur modo; quamvis Scriptura in genere dicat, iustos à Spiritu sancto habere gratia propria testimonium; vereri tamen meritò vnusquisque potest, ne cum putat se in gratia esse, potiùs sit vnus ex illis, quos eadem Scriptura etiam docet, à Spiritu malo decipi. E quorum numero erant illi, qui in se confidebant tanquam iusti; non solum quia superbi, in se confidebant; sed etiam quia se iustos falso estimabant. Verùm de earum, quæ ad gratiam consequendam requiruntur, actionum numero, conditione, libertate, efficacia, fortasse nimis multa.

Luc. 18.

PARTIS TERTIAE, De iis, quæ ad gratiam conferuandam requiruntur.

CAPVT PRIMVM,

Quo, duplex perseuerantia distinguitur, & quomodo ad perseuerandum auxilium gratiæ necessarium sit, ostenditur.

LXXXII.

RANSEAMVS ad ea, quæ ut gratia conferretur, hæc est, ut perseueremus in illa, necessaria sunt. Duobus modis accipiuntur.